

Brillup og Egttestand er en verdslig Forretning, saa bør det sig os gejstlige eller Kirketjenere intet at ville ordne eller regere heri, men at lade enhver Stad og ethvert Land sit Brug og sin Sedvane, som de nu ere indførte". Og et andet Sted: „Ingen kan jo nægte, at Egttestabet er en udbortes, verdslig Ting, som Klæder, og Spise, Hus og Gaard, og underkastet den verdslige Dyrighed". Det er jo da ogsaa en bekendt Sag, at Luther selv lod sig borgerligt vie og først senere søgte kirkelig Indvielse af sit Egttestab.

De Farer, man har ment, vare forbundne med Indførelsen af „borgerligt Egttestab", navnlig at Folk drages fra Kirken og at Skilsmisser tiltage, er der sikkert ingen Grund til at frygte for. Det sidste foreligger der, saa vidt vides, intet Bevis for, og i førstnævnte Henseende er det for Eksempel for Tyfflands Vedkommende oplyst, at ca. 96 pCt. af alle borgerligt indgaaede Egttestaber hagefter søges kirkeligt indviede. — Naar man saa paa den anden Side indvender: Ja, men hvorfor da for disse 3—4 Procents Skyld behyrde alle med dobbelt Vielse, saa ere vi ikke i Tvivl om, at den Frihed, som derved opnaas for disse 3—4 pCt. og den Forandring til det bedre i det almindelige Syn paa Kirken og dens Tjenere fra hele Befolkningens Side, som derved — og kun derved — vindes, ikke er for dyrt købt.

At de ovenanførte Betragtninger til Gunst for den her foreslaaede Ordning have deres Gyldighed, bestrækes ved at se hen til, at borgerlig Egtteforening som almindelig Regel for alle nu er indført bl. a. i Tyffland, Ungarn, Italien, Spanien, Frankrig, Schweiz, Holland og Belgien, og at der i England gives Borgerne frit Valg mellem kirkelig og borgerlig Vielse.

Hvad særligt Danmark angaar, da kan man ikke paaberaabe sig det „historisk nedarbejde" til Fordel for den kirkelige Vielse, thi ganske vist har denne nu været ene gyldig her i Landet siden Kristian den V.'s Lov af 1683 og vistnok allerede nogen Tid før, men hvad vejer det Tidssrum imod den „umindelige Tid", som ligger forud derfor,

og da havde vi, som oven for oplyst, kun borgerlig Form for Egttestabs Indgaaelse, ja til Dels endog slet ingen Form (Sydfste Lov af 1241 I.—27). — Naar henfjes til, at den gamle borgerlige „Erolovelse" som nødvendig Indledning til den kirkelige Vielse — og derfor i Befolkningens Djne den egentlige, i og for sig tilstrækkelige Egtteforening — først ophævedes ved Frd. 4de Jan. 1799, kan man jo endog hævde, at vor nuværende Ordning ikke en Gang er 100 Aar gammel.

Dette til Begrundelse af Lovforslagets Hovedtanke.

Hvad saa angaar den nærmere Gennemførelse deraf, er Hovedpunktet jo dette: For hvilken Myndighed skal da Egttestab fremtidig indgaaes? I saa Henseende har Fler-tallet enedes om (se Vædringsforslaget Nr. 27) at lægge dette Hverv i Hænderne paa Egttestabsforstandere. Vi ere ikke blinde for, at i og for sig meget kunde tale for at blive staaende ved den Myndighed, som nu har med den borgerlige Egtteforening at gøre — Magistrater og Retsbetjente — og har derfor ogsaa saa vidt muligt ladet det blive derved; men paa den anden Side maa man med Forslagsstillerne erkende, at de lange Afstande, der endnu paa mange Steder i Landet ere til Retsbetjentene, kræve, at Befolkningen ikke overalt vises hen til dem i disse Anliggender, naar det slaas fast, at alle skulle den Vej. I de Kommuner, hvor der ikke er et Retsbetjentkontor, har man derfor foreslaaet, at det overlades Kommunalbestyrelsen at beskikke en særlig Egttestabsforstander — Mand eller Kvinde — til dette Hverv. For det Tilfælde, som dog formentlig sjældent vil indtræffe, at ingen frivillig vil paatage sig dette Hædershverv, have vi ment at maatte gøre det til et borgerligt Ombud.

Et andet Spørgsmaal af Betydning er det, hvilken Form Egttestabsforstanderen skal iagttage ved Egtteforeningen. Der har her været en Del Stemning i Udvalget for at følge den tyffe Lov deri, at Formen bliver saa simpel som mulig, og at al Højtidelighed bortfalder, se Forslaget under Nr. 38, men Flertallet har alligevel sluttet sig til Lovforslagets Bestemmelse (§ 9) i Erkendelsen af,